

Розділ 18

– Та це ж просто епічна пригода!

Вони сиділи в кафешці на Хрещатику – Марк, Катінка і її друг Мартін, теж німець і теж рекламист. Вперше за весь час мандрівки Марк міг говорити по-німецьки, і, напевно, тому говорив він багато і швидко, оповідаючи усі деталі своєї поїздки. Катінка з Мартіном слухали захоплено, тільки час від часу вставляючи якесь питання чи коментар. Важко було повірити, що стільки всього дивовижного трапилося з однієї людиною трохи більше ніж за тиждень.

– Ну, то куди далі? – Катінку настільки захопив цей сюжет, що вона аж підскакувала від цікавості.

– Та сам не знаю... – Марк задумливо пив сік, дивлячись поверх натовпу на сірі громади будинків на Хрещатику. – Хотілось би подивитися ще на східну Україну. Може, в Донецьк поїхати? – вголос роздумував він, розглядаючи свою незмінну карту.

– Ага, в Донецьк... – Мартін, трохи повнуватий, ледве дихав від спеки. – Тут он яке пекло, а ти уявляєш, що там робиться?

– Та чого там уявляти, – Катінка швидко поклацала на ноутбуку, який завжди тягала з собою на випадок нападу геніальних ідей. – От, дивіться: Донецьк – плюс тридцять вісім, вночі плюс двадцять сім. – Вона розвернула монітор до Марка, і зі сторінки прогнозу погоди на нього засяяли суцільні сонечка. – Ну, то що, все ще хочеш на схід?

– Ну... – аргумент видався Маркові, який також знемагав від спеки, більш ніж переконливим. – Тоді куди? – знову повернувся він до карти.

– На відпочинок, старий! – Мартін спробував зробити з серветки імпровізоване віяло, але це не дуже допомогло. – Врешті-решт, відпустка в тебе чи що?

– До речі, про відпочинок! – Марк лягнув себе по чолі. – Тут же море є, навіть два – Чорне і Азовське! Як я сам до цього не додумався? Всі нормальні люди зараз на морі сидять, а не смажаться на цих розпечених вулицях.

– Ото ж-бо! Всі твої респонденти з цілої України зараз компактно поскладані де-небудь на пляжі в Ялті, а ти ганяєш невідомо чого і невідомо де.

– Ну то що – далі автостопом? – кивнув Мартін на карту.

– Навіть не знаю... – Марк розглядав плетиво доріг. – На Одесу є прямий шлях, а от до Криму... Через Кривий Ріг і Херсон... Або через Дніпропетровськ і Запоріжжя... Щось тут нікуди не прямо.

– А якщо поїздом? – Катінка знов заклацала клавішами. – О, дивись: якщо після обіду сідаєш на поїзд, зранку вже в Сімферополі.

– Ага, тільки де ти квитки візьмеш, в розпал туристичного сезону? – повернув усіх до реальності Мартін. – Наші з роботи, я чув, за місяць наперед квитки купували, і то з проблемами.

– Так це квитки, ну тобто для цілої компанії чи для сім'ї. Ну, щоб всі разом, щоб з комфортом, – Катінка вже досить довго жила в Україні, щоби знати такі тонкощі. – А тут йдеться всього про один квиток, причому, я так розумію, можна і плацкартний?

– Я не дуже розбираюся у тутешній системі поїздів, – зізнався Марк, – але якщо йдеться всього про кілька годин... Словом, я біжу на вокзал, і якщо є квитки на сьогодні, то відразу ж і поїду.

– Е, а як же Київ? – запротестував Мартін. – Тільки не кажи, що ти хочеш звідси втекти, не відвідавши попередньо Лавру, Софійський собор, Андріївський узвіз...

– Музей Вітчизняної війни, – підхопила Катінка, – музей народної архітектури...

– Золоті ворота, Маріїнський палац...

– Дім з химерами...

– Так, все, все! – запротестував Марк. – Досить знущатися з бідного мандрівника! А до речі, що за дім з химерами?..

– Ну от бачиш, – засміялася Катінка, – таки доведеться залишитися хоч на день. Словом, йди за квитком, а раптом вдасться? У крайньому разі, автостопом доберешся, – вона таки відверто глузувала.

Марк розкуйовдив їй на прощання волосся, пообіцяв скинути СМС-ку, як тільки щось з'ясує з квитком, і поплентався по розпеченій вулиці у бік метро.